

מסכת פסחים

פרק ב

א. כל שעיה שמתיר לאכול, מأكل לבהמה לחייה ולעופות, ומוכרו לנכרי, ומתר בהנאהו. עבר זמנה, אסור בהנאהו, ולא יסיק בו פנור וכיירים. רבי יהודה אומר, אין בעור חמץ אלא שרפה. וחייבים אומרים, אף מפרר וזורה לרוח או מטיל לים:

ב. חמץ של נכרי שעבר עליו הפסח, מתר בהנאה. ושל ישראל, אסור בהנאה. שנאמר (שמות יג) לא יראה לך שאר:

ג. נכרי שהלווה את ישראל על חמוץ, אחר הפסח מתר בהנאה. ויישראל שהלווה את הנכרי על חמוץ, אחר הפסח אסור בהנאה. חמץ שנפלת עליו מפלת, הרי הוא כמבער. רבנו שמואל בן גמליאל אומר, כל שאין הקלב יכול להיפש אחוריו:

ד. האוכל קטרינה חמץ בפסח בשוגג, משלים קרו וחמש. בمزיד, פטור משלומים ומקמי עזים:

ה. אלו דברים שאדם יוצא בהן ידי חובתו בפסח, בחטים, בשערים, בכיסמין ובשיפון ובשבלת שועל. ויוצאי בדמאי ובמעשר ראשן שגטלה תרומתו, ובמעשר שני וקדש שנפדו, והכהנים בחלה ובתרומה. אבל לא בטבל, ולא במעשר ראשן שלא גטלה תרומתו, ולא במעשר שני וקדש שלא נפדו. חלות תוכה ורקייק נזיר, שעשו לעצמו, אין יוצאי בהן. שעשו למוכר בשוק, יוצאי בهن:

ו. ואלו ירקות שאדם יוצא בהן ידי חובתו בפסח, בחזרת ובעלשין ובתמכא ובחרבינה ובמרור. יוצאי בהן בין לחין בין יבשין, אבל לא כבושין ולא שלוקין ולא מבשלין. ומצטרפין לכזית. ויוצאי בקהלת שלאו, בדמאי, ובמעשר ראשן שגטלה תרומתו, ובמעשר שני וקדש שנפדו:

ז. אין سورין את המרטן לתרנגולים, אבל חולטי. האשה לא תשרה את המרטן שתוליך בידה למחרץ, אבל שפה היא בبشرה יבש. לא ילעס אדם חטיין ויניח על מכתו בפסח, מפני שהוא מחייביות:

ח. אין נותני קמה לתוך החרשת או לתוך החדרל, ואם נתנו, יאכל מיד, ורבי מאיר אוסר. אין מבשלין את הפסח לא במשקין ולא

במי פרות, אבל סכין ומטבילין אותו בך. מי תשמישו של נחתום,
ישפכו, מפני שהם מחייבין: